

Елин Пелин
Орловото перо

Бях дете. Като тичах веднъж по ливадите, намерих едно орлово перо. Голямо, хубаво орлово перо. Кой беше по-честит от мене? Аз го вдигнах високо в ръце и тичах с всичка сила. Струваше ми се, че летя с лекотата на орела.

Станах юноша. Тогава накичих шапката си с това орлово перо и залюбих най-хубавото момиче на света. Кой тогава беше по-честит от мене?

Беден бях, нямах нищо друго освен това орлово перо. И моето любимо момиче ме остави. Бяха й казали, че на света не може да се живее хубаво само с едно орлово перо. Нейната добра женска душа разбра лесно това.

Никой не беше по-злочест от мене.

Аз скрих орловото перо и сърце ми не даваше да го нося вече. В душата ми се засели тъга и с нищо не можах да я разпъдя. Оттогава почнах да виждам, че всички хора страдат като мене и повече от мене.

Защо животът е толкова невесел?

Извадих отново аз орловото перо, но не бях вече нито дете да си играя с него, нито юноша да се накича. Тогава го подстрих тънко и си направих от него писалка.

И поисках да напиша нещо весело, но то излезе тъжно.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5761>]